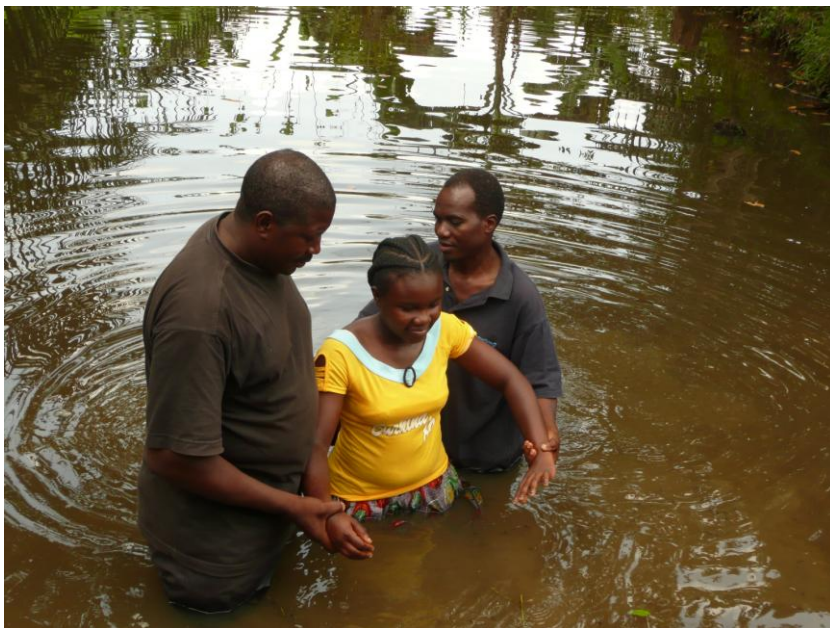

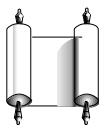
“Laat u dopen!”

De doop
– mijlpaal in het leven van de Christen

Ernst-August Bremicker

deel 1: Inleiding

© Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260; 7120 AG Aalten, Nederland

Tel. 0543 – 47 17 46

E-mail: info@uhwdw.nl; www.uhwdw.nl

Verkrijgbaar als brochure in iets uitgebreidere vorm.

isbn: 978-90-5907-242-8

Inleiding

Elke Christen die de Heer Jezus in geloof heeft aangenomen en nu met Hem wil leven, zal bij het lezen van de Bijbel en in gesprekken met andere gelovigen al vrij snel worden geconfronteerd met twee vragen – twee beslissingen die hij vroeg of laat zélf moet nemen. Enerzijds gaat het daarbij om de doop, anderzijds om de broodbreking (het avondmaal).

Christenen die de Heer Jezus navolgen, laten zich dopen. Waarom doen ze dat? Wat wordt daarmee uitgedrukt? Welke betekenis verbindt de Bijbel met de doop? Deze vragen worden vaak gesteld – zowel vóór we gedoopt zijn als achteraf. In dit boekje willen we ons bezighouden met deze vragen en erover nadenken welke consequenties het heeft om gedoopt te zijn.

Een tweede mijlpaal in het leven van een Christen is de vraag naar deelname aan de broodbreking. Elke zondag opnieuw nemen vele Christenen op de hele aarde hieraan deel en denken daarbij aan de Heer Jezus, Die het werk op het kruis heeft volbracht.

Materiële symbolen

De christelijke periode, waarin wij leven, verschilt van de periode van de wet onder andere heel wezenlijk doordat ze niet door *zichtbare*, maar door *onzichtbare* dingen wordt gekenmerkt. De typisch christelijke zegeningen zijn geestelijk; ze bestaan niet in materiële dingen zoals onder het oude verbond. We leven door *geloof* en niet door *aanschouwen*, dus niet door wat we zien. God schenkt ons weliswaar ook materiële zegeningen, maar onze eigenlijke, typisch christelijke zegeningen zijn *geestelijk*. We zijn gezegend “met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus” (Ef. 1:3). Geestelijke zegeningen zijn zegeningen die je niet met je handen kunt vastpakken en niet met je ogen kunt zien, maar waarvan je met je hart geniet.

Toch geeft God ons ook in het christendom twee materiële, zichtbare symbolen. Allereerst de doop, en vervolgens de broodbreking. Het feit dat God ons als Christenen deze twee symbolen geeft, laat ons iets zien van de grootheid van onze God. Een grootheid waarin Hij Zich met ons mensen bezighoudt door ons uiterlijke tekenen te geven, symbolen die we goed kunnen begrijpen – en wel overal op aarde. Water (dat wordt gebruikt voor de doop) zowel als brood en wijn (de herinneringssymbolen voor Zijn dood) zijn bijna overal op aarde te krijgen. De zin en betekenis van deze symbolen zijn dus overal te begrijpen.

Beide materiële symbolen hebben één ding gemeenschappelijk: ze spreken van de dood. De doop herinnert ons aan Zijn dood voor ons, waarmee wij ons mogen identificeren (één maken). En ook het breken van het brood herinnert ons elke eerste dag van de week aan de dood van de Heer. Hij heeft Zijn leven voor ons gegeven om ons uit de dood naar het leven te laten overgaan.

Verder komen beide symbolen hierin overeen: ze bezitten in zichzelf geen verborgen of mystieke kracht. De handelingen zelf zijn uiterlijke handelingen, en dat blijven ze. Ze bewerken beslist geen verandering in ons binnenste. Door de doop zowel als door het avondmaal worden we geen andere mensen. Geen mens

zal in de hemel komen alleen omdat hij gedoopt is of omdat hij aan het avondmaal heeft deelgenomen. Nee, beide symbolen zijn *uiterlijke* gebeurtenissen, maar met een diepe *geestelijke* betekenis.

Naast deze overeenkomsten liggen de verschillen tussen de doop en de broodbreking voor de hand. Twee wezenlijke verschillen zijn deze:

1. De doop is een *éénmalige* handeling. De doop vindt maar één keer plaats aan het begin van onze geloofsweg waarin wij de Heer volgen; de doop wordt dus niet herhaald. Maar het breken van het brood is juist een telkens opnieuw *herhaalde* handeling. Net zoals de eerste Christenen mogen ook wij het telkens opnieuw doen op de eerste dag van de week (de zondag) en aan onze Heer denken (Hand. 20:7, 2:42).
2. De doop heeft met onze *persoonlijke* levenswandel te maken. Het gaat om het feit dat we persoonlijk de Heer Jezus willen volgen, Die nu in deze wereld verworpen is. De broodbreking heeft betrekking op onze *gemeenschappelijke* weg als kinderen van God. Weliswaar heeft ook de breking van het brood een persoonlijke kant (zie 1 Kor. 11). Maar toch blijft het waar dat we het brood altijd met andere gelovigen breken, en nooit alleen. Daarom heeft het breken van het brood altijd te maken met onze *gemeenschappelijke* weg. Maar de doop is juist iets dat iedereen *persoonlijk* voor zichzelf moet beslissen en uitvoeren.

De christelijke doop

De gedachte van dopen is in principe niet beperkt tot deze bedeling, tot de christelijke periode. Ook de Joden in de tijd van de Heer Jezus waren niet onbekend met de gedachte van dopen. 1 Korinthe 10:2 spreekt er bijvoorbeeld over dat 'onze vaders ... allen tot Mozes gedoopt zijn' (in de Rode Zee). De doop van Johannes de Doper was een doop tot bekering, die overigens niet mag worden verward met de christelijke doop¹. In het vervolg van dit boekje willen we ons echter beperken tot de christelijke doop.

Zoals ook bij andere waarheden het geval is, kunnen we de verschillende Bijbelteksten die over de doop spreken indelen in drie groepen:

1. In de evangeliën laat de Heer Jezus ons Zelf de **principiële betekenis** van de doop zien. We vinden daar in de uiteenzettingen van de Heer aan Zijn discipelen de basiselementen van de doop voorgesteld.
2. In de Brieven van het Nieuwe Testament wordt ons de **leer** over de christelijke doop gegeven. De geïnspireerde schrijvers (vooral de apostel Paulus) werden door de Heilige Geest geleid om belangrijk onderwijs over de christelijke doop door te geven.
3. De Handelingen geven ons illustratieve **praktische lessen** in verschillende voorbeelden. Daaruit leren we hoe en onder welke omstandigheden er in de eerste dagen van het christelijke getuigenis gedoopt werd.

We zien aan deze Goddelijke manier van doen dat niet elk deel van het Nieuwe Testament dezelfde doelstelling heeft. Elk Woord van God is door de Heilige Geest ingegeven (geïnspireerd), maar de doelstellingen kunnen wel onderling verschillend zijn².

Om een volledig beeld te hebben over de betekenis van de christelijke doop moeten we alle drie zijden overdenken zonder de verschillende aspecten met elkaar te verwarren. Wanneer we ze van elkaar onderscheiden zonder ze te scheiden, krijgen we een duidelijk beeld van de waarheid over de christelijke doop zoals God die aan ons wil voorstellen.

Vervolg: zie aflevering 2: De doop in de evangeliën

¹ De Bijbel laat ons verschillende vormen van dopen zien die we kunnen aanduiden als 'waterdoop'. De doop van Johannes de Doper en ook de christelijke doop horen daarbij. Daarnaast zijn er andere vormen van de doop, en wel de doop met vuur en de doop met de Heilige Geest. De beide laatstgenoemde vormen worden weliswaar in Lukas 3:16 door Johannes de Doper in één adem genoemd, maar hebben betrekking op twee totaal verschillende gebeurtenissen die op twee geheel verschillende momenten plaatsvinden. De doop met de Heilige Geest vond plaats op de pinksterdag na de hemelvaart van de Heer Jezus, toen de Heilige Geest op aarde kwam en de Gemeente ontstond (1 Kor. 12:13, Hand. 1:5). De doop met vuur is een toekomstige gebeurtenis: een oordeel over de ongelovigen dat nauw verbonden is met de komst van de Heer Jezus om op deze aarde het oordeel uit te voeren (Matth. 3:10-12).

² Dat is bijvoorbeeld ook het geval als het gaat om de waarheid van de Gemeente van God. Ook dán vinden we in de evangeliën de fundamentele betekenis, die de Heer Jezus ons Zelf voorstelt, in de Brieven hebben we het onderwijs (de leer) van de apostelen, en in de Handelingen het praktische gemeentelven van de beginperiode.